

V. RŪKE-DRAVIŅA

LIETUVIEŠU UN LATVIEŠU VĀRDU STRUKTŪRA

1. No tām skaitāmām un mērijamām vienībām, kas veido kādas valodas struktūru, pētniekus īpaši interesē vārds.

Dažādās valodās izdarītie pētījumi par vārdu caurmēra gaļumu — izejot vai nu no morfēmu skaita, vai zilbju, fonēmu (un grafēmu) daudzuma vārdā — rāda, ka pat tais valodās, kas ģenētiski tuvu radu, vārdi nebūt nav vienāda gaļuma. Analitiskās valodās tie mēdz būt isāki nekā sintētiskās, un vārdu caurmēra gaļumu tādējādi var izmantot par objektīvu kritēriju, grupējot valodas strukturāli līdzīgos tipos.

Indoeiropiešu saimē latviešu valoda šai ziņā ierindojas starp vācu un krievu valodu un stāv diezgan tuvu grieķu un čekhu valodai. Pēc izdarītajām aplēsēm latviešu vārdā ir caurmērā nedaudz pāri par 2 zilbēm: K. Karuļa analizētie teksti, kas ņemti no 20 dažādiem daiļliteratūras, publicistikas, tehniskās un populāri zinātniskās literatūras darbiem, pa tūkstoš vārdu gaļam tekstam no katra, rāda caurmēra gaļumu 2,19 zilbes. E. un R. Driļļi², ņemot par pamatu 7 pazīstamu latviešu rakstnieku darbus, pa 3000 vārdiem no katra autora, nāca pie līdzīga secinājuma: arī viņu izraudzītajos tekstos vārda vidējais gaļums bija 2,009 zilbes. Vārdu gaļuma caurmērs dabiski atkarīgs no īso vārdu daudzuma kādā valodā. Tomēr liels skaits vienzilbes vārdu pats par sevi vēl nenoziņē, ka attiecīgajā valodā arī vārda vidējais gaļums ir mazs: to var jūtami palielināt tikpat liels vai vēl lielāks daudzums vairākzilbju formu. Kaut gan krievu valodā vārdu caurmēra gaļums ir krietni lielāks par latviešu, tomēr latviešiem ir gandrīz vai tas pats vienzilbes vārdu biežums (27 % resp. 30 % no vārdu kopskaita), un arī trīszilbju vārdi abās valodās sastopami apmēram tikpat bieži³. Visvairāk tomēr latviešiem (tāpat kā poliem) ir divzilbju vārdu, ko var uzlūkot par latviešu vārda raksturīgāko tipu.

¹ K. Karulis, Latviešu valodas vārdu gaļums (zilbēs), — Latvijas PSR Zinātņu Akadēmijas Valodas un literatūras institūta Biļetens, I, Rīgā, 1962, 21 un 22.

² E. un R. Driļļi, Latviešu valoda informācijas teorijas gaismā. Psicho-biologiska studija, — Latviešu Humānāro Zinātņu Asociācija, Rakstu krajums, 2, Nujorkā, 1963, 143 skk.

³ Ibid. 146 sk.

2. Šai īsajā apcerē nav iespējams iztīrīt visus vārda tipus. Sīkāk pakavēšos tikai pie vienzilbes vārdiem lietuviešu un latviešu valodā.

Vienzilbes vārdi interesē valodniekus, vienkārt, tādēļ, ka pastāv zināma likumsakarība starp vārda frekvenci un vārda formu. Visbiežākie vārdi mēdz būt visīsākie, vienas zilbes un ar ļoti nedaudzām fonēmām. Latviešu zinātniski tehniskos tekstos⁴ visi 18 biežāk sastopamie vārdi ir vienzilbnieki (*un, būt, tas, ar, par, kas, viņš, no, ka, ar(i), šis, darbs, mēs, gads, bet, uz, kā, viss*), un līdzīgu ainu rāda Latviešu publicistikas biežuma vārdnīcas tabeles⁵, kur visi vārdi ar visaugstāko frekvenci ir vienas zilbes (*un, būt, tas, ar, par, kas, ka, no, šis, ar(i), gads, mēs, darbs, viņš, viss, uz, jauns, savs, bet*). Tā pati likumsakarība konstatēta arī, piem., zviedru valodā. Pēc statistikas, kuŗas pamatā ir Zviedrijas piecu rīta laikrakstu viena gada laikā lietoto vārdu krājums⁶, visbiežākie vārdi ir *och, i, att, en, som, det, är, av, den, på*. Otrkārt, spriežot pēc agrākiem pētījumiem, nedz vienzilbes vārdu absolūtais, nedz relatīvais skaits nav tas pats visās valodās. Bez tam īso vārdu koncentrējums sakarīgā tekstā variē pēc žanra un rakstnieka individuālā stila (gan, protams, katras valodas struktūras nospraustajās robežās). No latviešu klasiķiem ar savu vienzilbes vārdu bagātību izceļas Rūdolfs Blaumanis. Krasā vienzilbes vārdu dominance ir būtiskā starpība, kas atšķir Blaumaņa drāmu valodu no viņa prozas valodas. Bet Blaumaņa un Raiņa drāmu salīdzinājums rāda, ka, par spīti Raiņa valodas tvirtumam un tieksmei lietot saīsinātas formas, Blaumanim tomēr ir par 3,6 % vairāk vienzilbes vārdu nekā Rainim⁷.

Treškārt, pat viena un tā paša autora darbā teksta atsevišķās daļās mainās īso un garo vārdu relatīvais daudzums. Tā, piem., R. Blaumaņa novelē „Nāves ēnā” vietās, kur attēlota spriega, drāmatiska darbība, pēkšņi pieaug vienzilbes formu sablīvējums, bet saņūk episki mierīga plūduma stāstījumā⁸.

3. Problēma par vienzilbes vārdu struktūru ir plaša un sarežģīta, un mans nolūks nav šeit dot nobeigtu pētījumu rezultātus par visiem šai sakarā apceramiem jautājumiem. Mēģināšu vienīgi, izmantojot kontrastīvo analīzi, lielās līnijās skicēt to, kas atšķirīgs lietuviešu un latviešu vienzilbes vārdu uzbūvē.

⁴ T. Jakubaite, G. Guļevska, V. Ozola, R. Prūse, A. Rubīna, N. Sika, Latviešu valodas biežuma vārdnīca, II, Laikrasti un žurnāli, 1, Rīgā, 1969, 49.

⁵ S. Kļaviņa, Statistiskās metodes valodniecībā, Rīgā, 1968, 56 (l. pielikums).

⁶ Sture Allén, Nusvensk frekvensbok, Stockholm, 1970.

⁷ E. un R. Driļļi, Rūdolfa Blaumaņa literāro darbu valoda informācijas teorijas gaismā, — Ceļi, 13, Lundā, 1967, 19 skk. Sal. arī E. un R. Driļļi, J. Raiņa drāmu valoda informācijas teorijas gaismā, — J. Rainis, Rakti, 17, Vesterosā, 1965, 289—294.

⁸ E. un R. Driļļi, Rūdolfa Blaumaņa literāro darbu valoda informācijas teorijas gaismā, — Ceļi, 13, 18.

Tā kā lietuviešiem vienzilbes vārdu ir mazāk nekā latviešiem, bet latviešu valodā to savukārt ir mazāk nekā, piem., zviedru valodā, par izejas punktu salīdzinājumam esmu ņēmusi lietuviešu vārdu sīkāku analīzi. Zinām, ka kādas valodas īpatnību var saskatīt visskaidrāk, pretstatot to kādām citām. Tādēļ, uzskatāmāk parādot lietuviešu vai abu baltu valodu raksturīgās pazīmes, baltu valodu vārda tipu reizēm salīdzinu ar zviedru un norvēģu valodas materiālu, jo par šīm valodām ir jau veikti vairāki pētījumi šai virzienā.

Svarīgs un interesants būtu jautājums par īso vārdu absolūto skaitu lietuviešu un latviešu valodā, kā arī par vienzilbes vārdu relatīvo daudzumu, salīdzinot ar attiecīgās valodas gaŗākjiem vārdiem. Šo jautājumu pagaidām atstāju malā. Neaplūkota paliek arī vienzilbes vārdu frekvence sakarīgā tekstā dažādu autoru un dažāda žanra darbos, kas varētu dot zīmīgu glosodinamikas līkni katra rakstnieka stila raksturojumam. Te tātad analizēti tikai t. s. „vārdnīcas vārdi“ pamata formā (nomeni nominatīvā, verbi infinitīva formā utt.), izejot no lietuviešu modernajā valodā parastā vārdu krājuma (ap 50.000 vārdu) pēc A. Bojātes un V. Subatnieka Lietuviešu-latviešu vārdnīcas (Rīgā 1964).

4. Lietuviešu un latviešu vienzilbes vārdu salīdzinājums atļauj konstatēt vairākas atšķirīgas iezīmes:

a) Vienzilbes vārdu lietuviešu valodā ir mazāk nekā latviešu valodā. Nepieciešamas papildu aplēses, lai šo starpību izteiktu skaitļos par vienzilbes vārdu absolūto skaitu vienā un otrā valodā, kā arī par vienzilbes vārdu relatīvo biežumu salīdzinājumā ar lietuviešu un latviešu valoda sastopamajām div- un vairāk zilbju formām.

b) Latviešu valodā vienzilbes vārdi sastopami visās vārdu šķirās, turpretim lietuviešu valodā tie ļoti nevienmērīgi sadalās pa dažādām vārdu šķirām. Lietuviešiem literārajā valodā nav neviena paša vienzilbes adjektīva vai verba, un ir tikai viens vienīgs substantīvs (*šuo*), kamēr latviešiem ir arī daudz vienzilbes adjektīvu (*ass, mazs, skaists* uc.), verbu (*iet, ēst, brauk* uc.) un substantīvu (*acs, lauks, slaists* uc.). Šai ziņā latviešu valodai tuva līdzība ar zviedru un norvēģu valodu, kur tāpat vienzilbes vārdi nav saistīti tikai ar nedaudzām vārdu kategorijām. Lietuviešu valodā vienzilbes vārdus sastopam visās pārējās vārdu šķirās — numerāļu, pronomenu, adverbu, partikulu, prepozīciju, konjunkciju, interjekciju un onomatopoētisko vārdu šķirā, bet sevišķi daudz to ir pēdējā grupā⁹. Vienzilbes

⁹ Sal. arī I. Jašinskaitē, Dabartinēs lietuvīu kalbos ištiktukai, — Literatūra ir kalba, VI, V. Inius, 1962, 336.

vārdu izkliede pa vārdu šķirām resp. pēc to semantiskā satura abās baltu valodās redzama pievienotajā tabulā:

SUBST. ADJ. VERBI NUMER. PRON. ADV. PARTIK. PREP. KONJ. INTERJ. ONOMAT.

liet. (1)	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+
latv.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+

c) Analizējot vienzilbes vārdu struktūru, izmantoti divi kritēriji: 1) fonēmu skaits vārdā un 2) šo fonēmu grupējums. Vienzilbes vārda struktūra dabiski ir cieši saistīta ar zilbes struktūru attiecīgajā valodā. K. Hēšens (Heeschen)¹⁰ lietuviešu valodas zilbi attēlo ar formulu $C_0V(M)C_0$, kur ar C_0 apzīmēta konsonantu grupa, kuŗā ir vairāki konsonanti, vai arī ir tikai viens pats konsonants, vai arī nav neviena paša konsonanta. Ikkatra zilbe sākas un beidzas ar šādu grupu. Pēc sākuma grupas (ar \emptyset . vienu vai vairākiem līdzskaņiem) stāv vokālis, aiz kuŗa var sekot (bet var arī nesekot) ar M apzīmētais *l, m, n, r*. Ikvienā vienzilbes vārdā tātad ir tikai viens vokālis resp. divskanis.

Pēc manām domām precīzāka salīdzinājuma nolūkiem šādā vispārējā formulā der parādīt arī vokāļa īsumu (V) un gaŗumu (\bar{V}), kā arī iespējamo konsonantu skaitu pirms un pēc vokāliskā zilbes centra, piem., CV (*ne*), $\bar{C}\bar{V}$ (*nē*), CCCVVCC (strops).

Kāds ir mazākais, kāds lielākais iespējamais fonēmu skaits vienzilbes vārdā? Tiklab lietuviešu, kā latviešu valodā robeža ir starp 1 un 7 fonēmām, bet abas galējās iespējas ir retas: vairumā vienzilbes vārdu ir 2–6 fonēmas. Ilustrācijai pa vienam piemēram no katras grupas:

	liet.	latv.
1 fonēma	<i>o</i>	<i>e!</i>
2 fonēmas	<i>aš</i>	<i>es</i>
3 fonēmas	<i>tas</i>	<i>tas</i>
4 fonēmas	<i>trys</i>	<i>trīs</i>
5 fonēmas	<i>greit</i>	<i>grimt</i>
6 fonēmas	<i>brukšt!</i>	<i>braukt</i>
7 fonēmas	<i>braukšt!</i>	<i>spraust</i>

Būtiska starpība starp vienzilbes vārdiem lietuviešu un latviešu valodā ir tā, ka latviešu valodā vienfonēmas vārdus sastop tikai vienā vārdu šķirā (interj.), kamēr lietuviešiem ir arī šāda tipa prepozīcijas (*i*) un konjunkcijas (*o*). Šī īpatnība izceļas

¹⁰ C. F. E. Heeschen, Einführung in die Grundprobleme der generativen Phonologie mit besonderer Berücksichtigung der litauischen Phonologie, Bonn, 1968, 197.

vēl spilgtāk, ja zinām, ka, piem., zviedru valodā ir arī substantīvi, ko veido viena pati fonēma, piem., *å* (V) 'upe', *ö* (V) 'sala'.

Norma ir tā, ka šī vienīgā fonēma, kas veido vārdu, ir vokālis, taču tiklab lietuviešu, kā latviešu valodā sastopam arī interjekcijas ar vienu pašu konsonantu, piem., *s!*

Lietuviešu valodā no 6 vai 7 fonēmām veidotus vienzilbes vārdus atrodam tikai onomatopoētiskos vārdos (*barkšt! brinkt! cvingt! uc., čvinkšt! kriaukšt! braukšt!*), turpretim latviešu valodā sastop arī tāda tipa verbus un nomenus (*grauzt, slaiks, klauns uc., spriest, sprauzt, spriegs uc.*). Jāpiezīmē, ka starp lietuviešu interjekcijām un onomatopoētiskiem vārdiem viegli sameklējami vairāki sinonimi resp. leksiski varianti, kuŗu vienīgā atšķirība ir kāda izskaņas konsonanta pielikums vai atņēmums, piem.,

bakst! – baks! – bak! (CVCCC – CVCC – CVC)

brakšt! – brakš! (CCVCCC – CCVCC).

Pārskats par vienzilbes vārdu gaŗumu pēc fonēmu skaita dažādās vārdu šķirās lietuviešu valodā

	SUBST.	ADJ.	VERBI	NUMER.	PRON.	ADV.	PART.	PREP.	KONJ.	INTERJ.	ONOMAT.
1 fon.	–	–	–	–	–	–	–	+	+	+	+
2 fon.	–	–	–	+	+	+	+	+	+	+	+
3 fon. (1)	–	–	–	+	+	+	+	+	+	+	+
4 fon.	–	–	–	+	+	+	+	+	+	+	+
5 fon.	–	–	–	–	–	+	–	–	–	+	+
6 fon.	–	–	–	–	–	–	–	–	–	–	+
7 fon.	–	–	–	–	–	–	–	–	–	–	+

rāda, ka vairums vienzilbes vārdu ir 2, 3 un 4 fonēmu grupas un ka to izkliede aptver 8 vārdu šķiras. Visplašākais apjoms ir onomatopoētiskajiem vārdiem, kas var būt veidoti ar ikvienu fonēmu skaitu 1 – 7 fonēmu robežās. Pārskats rāda arī, ka, pētījot vārda struktūru, ir lietderīgi šķirt īstās interjekcijas no skaņu atdarinājumiem (onomatopēzes)¹¹, jo to strukturālie tipi pēc fonēmu skaita un, kā vēlāk redzēsīm, arī pēc fonēmu grupējuma var būt krasi atšķirīgi.

¹¹ Interjekcijas un onomatopoēzi kā divas atšķirīgas vārdu kategorijas – gan ar citu motīvaciju – šķir arī V. Šmits (Wolfgang P. Schmid), *Skizze einer allgemeinen Theorie der Wortarten*, Mainz, 1970, 13 (267).

Īso un garāko vienzilbes vārdu sadale pa dažādām vārdu šķirām latviešu valoda rāda gluži citādu ainu:

	SUBST.	ADJ.	VERBI	NUMER.	PRON.	ADV.	PART.	PREP.	KONJ.	INTERJ.	ONOMAT.
1 fon.	-	-	-	-	-	-	-	-	-	+	+
2 fon.	+	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+
3 fon.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
4 fon.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
5 fon.	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+
6 fon.	+	+	+	-	-	-	-	-	-	+	+
7 fon.	+	+	+	-	-	-	-	-	-	-	+

Latviešu vienfonēmas vārdi koncentrēti tikai divās vārdu kategorijās: interjekcijās un onomatopoētiskos vārdos. Visparastākais fonēmu skaits latviešu vienzilbniekos ir 3–5 fonēmas, pie kam 3 un 4 fonēmu vārdi pārstāvēti visās 11 vārdu šķirās, bet 5 fonēmu vārdi – tikpat kā visās.

Analizējot fonēmu grupējumu vienzilbes vārdos, svarīga izrādās vokālisko un konsonantisko fonēmu secība. Par nozīmīgu iedalījuma pamatu var ņemt, piem., vaļējo un slēgto zilbju pretstatu¹². Gan lietuviešu, gan latviešu vienzilbes vārdos pārstāvēti abi tipi, piem., latv. *un* (VC) un *nu* (CV), liet. *dvi* (CCV) un *ant* (VCC), bet slēgtās zilbes tips ir daudz parastāks.

Tā kā lietuviešu valodā vienzilbes vārdus vieglāk pārskatīt to mazākā skaita dēļ, esmu sakārtojusi visu analizēto vārdu materiālu pēc tur sastopamiem tipiem:

1 fonēmas vārdos: V, \bar{V} , C, \bar{C}

2 fonēmu vārdos: VC, CV, $\bar{C}\bar{V}$, VV

3 fonēmu vārdos: CVV, CVC, $\bar{C}\bar{V}\bar{C}$, CCV

4 fonēmu vārdos: CVCC, $\bar{C}\bar{V}\bar{C}\bar{C}$, CVVC, CCVV, VVCC

5 fonēmu vārdos: CVCCC, CVVCC, CCVCC, $\bar{C}\bar{V}\bar{C}\bar{C}$, CCVVC

6 fonēmu vārdos: CVVCCC, CVCCCC, CCVCCC, $\bar{C}\bar{V}\bar{C}\bar{C}\bar{C}$, CCCVCC

7 fonēmu vārdos: CCVCCCC, CCVVCCC.

¹² Vaļējās un slēgtās zilbēs ietilpinu arī tos paveidus, kas pēc E. Liepas terminoloģijas (skat. Zilbju struktūra, veidi un robežas vārdā, – Latviešu leksikas attīstība, Rīgā, 1968, 325) būtu saucami par pievērtu un aizvērtu zilbi.

Kā redzams, vaļējās zilbes tips ar izskaņas vokāli resp. divskani sastopams tikai īsākajos vārdos, kuŗos nav vairāk pāŗ 4 fonēmām.

Pētījot norvēģu vienzilbes vārdus, H. Vogts¹³ tos sašķirojis pēc tā, vai vārds sākas ar vokāli, ar vienu konsonantu vai ar konsonantu grupu, tāpat arī pēc tā, kā šīs trīs iespējas parādās vārda izskaņā. Salīdzinājums ar lietuviešu valodu rāda vārdu strukturālo līdzību un atšķirību abās valodās:

I-zilbes vārdu sākumā	norv.	liet.
∅ kons.	219	22
1 kons.	2747	220
kons. grupa	2162	108
I-zilbes vārdu beigās		
∅ kons.	330	40
1 kons.	2762	91
kons. grupa	2036	213

Galvenā viegli pamanāmā starpība ir samērā mazais skaits lietuviešu vienzilbes vārdu ar –C izskaņu; daudz vairāk ir vārdu, kas beidzas ar vairāku konsonantu savienojumu, kamēr norvēģu valodā viens konsonants vārda beigās ir vairāk parasts nekā konsonantu grupa. Pašlaik man trūkst statistikas par šo dažādo tipu relatīvo biežumu latviešu valodā; salīdzinot tos ar norvēģu un lietuviešu vienzilbes vārdiem, katras valodas īpatnība šai ziņā izceltos vēl spilgtāk.

Interesantu ainu rāda lietuviešu vienzilbnieku sīkāks dalījums pēc konsonantu skaita vārda sākumā un beigās:

V - (vārda sākumā nav neviena konsonanta)	22 vārdos
C - (vārda sākumā viens konsonants)	220 vārdos
CC - (vārda sākumā divi konsonanti)	104 vārdos
CCC - (vārda sākumā trīs konsonanti)	4 vārdos
- V (vārda beigās nav neviena konsonanta)	40 vārdos
- C (vārda beigās viens konsonants)	91 vārdā
- CC (vārda beigās divi konsonanti)	105 vārdos
- CCC (vārda beigās trīs konsonanti)	95 vārdos
- CCCC (vārda beigās četri konsonanti)	13 vārdos.

Pārskats rāda, ka lietuviešu vienzilbes vārdi var beigties ar 4 līdzskaņu grupu (piem., *čenkšt! čerkšt! čvankšt! čvinkšt! prunkšt!*), bet nevar sākties ar 4 konso-

¹³ H. Vogt, The Structure of the Norwegian Monosyllables, – Norsk Tidsskrift for Sprogvetenskap, 12, Oslo, 1942, 12.

nantu grupu. Augstākais skaits, kas iespējams šādā vārda ieskaņā, ir 3 konsonanti, piem., *strakt! strekt! strikt!*

Vienzilbes vārdi biežāk beidzas ar vokāli (40) nekā sākas ar vokāli (22); biežāk sākas ar 1 konsonantu (220) nekā beidzas ar 1 konsonantu (91); apmēram tikpat bieži sākas un beidzas ar divu konsonantu grupu (104 : 105); biežāk beidzas ar 3 konsonantiem (95) nekā sākas ar 3 konsonantiem (4); nekad nesākas, bet retumis (13) beidzas ar 4 konsonantu savienojumu.

Tālākā analizē derētu pakavēties pie jautājuma par to, tieši kuŗi konsonanti — no lietuviešu un latviešu valodā iespējamām konsonantiskajām fonēmām — ietilpst vienzilbes vārdu sastāvā, un — kādā secībā. Norvēģu valodā pēc H. Vogta pētījuma konstatējama likumība, ka, piem., a) vienzilbes vārdā tas pats sonants nevar stāvēt vārda sākumā (viens pats vai kopā ar kādu citu konsonantu) un pēc zilbes vokāliskā centra, tā ka **skle:l*, **fli:l*, **vra:r* ir neiespējami vārdi (izņēmumu no šīs rēģulas ir maz), un ka b) tās konsonantu grupas, kas parādās norvēģu vienzilbes vārdu sākumā, ir līdzīgas tām, kas sastopamas vārdu beigās, tikai ačģārnā secībā, piem., *pr-: -rp*, *br-: -rb*.

Baltu valodās vienzilbes vārda sākumā dabiski iespējamās tikai tās līdzskaņu kopas, ar ko vispār var sākties kāds lietuviešu vai latviešu valodas vārds. Tā, piem., baltu valodās nav neviena īsa vai gaŗa vārda ar *vr-*, kamēr šāds vārda sākums sastopams, piem., krievu un zviedru valodā. Tāpat arī latviešu vārdu sākumā nav savienojuma *sr-*, ar ko var sākties kāds lietuviešu vai krievu vārds.¹⁴ Triju konsonantu grupas, kas vārda sākumā baltu valodās vispār nav sevišķi iemīļotas, šeit analizētajā materiālā ir retums (sal. augstāk piemērus ar *str-*).

Šai laukā nepieciešami tālāki pētījumi, salīdzinot latviešu un lietuviešu valodu. Bet jau tagad viegli pamanām faktu, ka vismaz lietuviešu valodā īpatnējs konsonantu grupējums vienzilbes vārda izskaņā var būt tā raksturīgā pazīme, kas norāda uz vārda piederību pie zināmas vārdu kategorijas. Tā, piem., izskaņa *-CCC* ar *t* pēdējā *C* vietā ir onomatopoētiskā vārda pazīme. Interesanti atzīmēt, ka dažkārt tas pats strukturālais tips, kas lietuviešu valodā reprezentē vienu vārdu šķiru, latviešu valodā saistās ar kādu citu. Tā, piem., *CVCC* (pat tad, ja konsonantu vietās liktas gluži tās pašas fonēmas!) lietuviešu valodā ir onomatopoēzei raksturīgs tips (*krēst! mirkt! pūst!*), turpretim latviešu valodā — *verbam* (*krēst, mirkt, pūst*).

Ja kontrastīvā analizē salīdzinātu latviešu valodā visparastāko vārdu tipu, proti, divzilbju vārdus, ar šā paŗa gaŗuma vārdiem lietuviešu valodā, mēs, droši vien, iegūtu vēl interesantākus rezultātus par vārda struktūras īpatnībām baltu valodās.

¹⁴ V. Rūķe-Draviņa, Initial Consonant Combinations in Lithuanian and Latvian, — *Donum Balticum*, Stockholm, 1970, 429–440.